

единъ прѣводъ отъ русски езикъ — за млѣкопитающитѣ животни!

—Идиоти! избѣбра Пустодимски и зафърли съ негодувание писмото подъ масата.

Току въ сжщій мигъ на вратата се показва раздавача за прѣпоржчани писма. Лицето на Пустодимски свѣтна. „Нѣма сжмнѣние, пощенски бонове“, помисли си той, като отваряше бързо плика.

— И тоя глупецъ-идиотъ! искрѣщя вънъ отъ себе си Пустодимски, като се обърна къмъ пощенский служителъ—можешъ ли да си прѣдставишъ такъвъ инатъ? Отъ единайсетъ години насамъ този локантаджия ме гони съ писма, за нѣкаква си нещастна сумица, която му дължж! Сега зафаналъ да ги праща прѣпоржчани!... А азъ съвсѣмъ друго очаквамъ...

— Е господине, знайте какво казва една дума? „Старъ плетъ изгнива, старъ борчъ не“. Распишете се, моля ви.

Положението се влошаваше отъ день на день.

—Слушай, Станчо, каза му единъ день приятелътъ му Начевъ, въ отговоръ на негодуванието му противъ невниманието на обществото; — тукъ има едно недоразумение. Защо си прѣдприелъ списание? Не казвамъ, че не е твоя работа, (Начевъ щадеше самолюбието на бѣдния редакторъ); напротивъ, публиката като че не е способна да оцѣни твоитѣ идеи.... Много сж рано излѣзли... Заритѣ те оставятъ гладенъ и одръпанъ... Каква полза? „Умна була, въ празна кула!“ Остави другитѣ да озаряватъ тълпата, на които корема е ситъ; а ти